

at der har været været mange og skarpe Artikler mellem os, men at jeg aldrig nogensinde er optraadt uden paa det Stærkeste at være bleven angrebet i Byens Avis — udtalte, at det dog maatte være ham ubehageligt, at hans Dom var bleven underkendt ved Overretten, skrev han derpaa offentlig i Avisen, at det var et Bevis paa, at jeg ikke kjendte vor Retsstilstand her i Landet, thi det var Noget, der var gængse her i Landet, at en Dom blev underkendt ved en anden Domstol, og at det ikke var ham ubehageligt at faae sin Dom underkendt. Det synes mig at være et saa stærkt Karaktertræk hos denne Dommer, at det ikke var ham ubehageligt, og at han vilde frakende mig Kjendskab til vor Retsstilstand, naar jeg forudsatte, at det vilde være ham ubehageligt. Jeg skal dernæst oplyse, ikke hvad Andre have sagt lige over for ham, men hvad jeg har skrevet offentlig om ham. Jeg skal nævne nogle enkelte Ting. Jeg har skrevet, „at Politimesterens blinde Eidskab gaar endogaa saa vidt, at han ikke skammer sig ved at fremsætte aabenbar Usandhed for at skade mig“; jeg har skrevet, „at han viste en letferdig Omgang med Sandheden“; jeg har skrevet, „at han ved flere Leiligheder har fremsat usande Paastande og Beskyldninger mod mig og mod mit Parti“; jeg har skrevet „at han havde en stærk Tilbøjelighed til at være Frisfyr“ osv. Jeg skal ikke nævne flere Exempler, skjøndt der er flere, men naar man offentlig siger lige over for en Dommer, at han gjør sig skyldig i Usandhed, at han omgaas letferdig med Sandheden lige over for politiske Modstandere, og han ikke gjør et eneste Skridt til at fralægge sig Sigt, til at oplyse, at jeg har Urret — jeg har været forberedt paa, at han vilde søge Domstolens Hjælp, hvis han fandt sig krænkert — men naar han ikke har gjort det, saa siger jeg, at med Hensyn til en Politimester og Dommer i Byen, der tier til den Slags Udtalelser fra navngivne Mand, kan man ikke have den fulde Tillid til, at han ved enkelte Leiligheder, hvor politiske Hensyn komme med i Spillet, vil gjøre sin Pligt. Jeg skal nu oplyse, hvorfor jeg er kommen til at deltage i denne Forespørgsel. Som jeg sagde, er det, fordi den Paagjældende ved denne Leilighed har vist, at han ikke føler den Forpligtelse, som jeg mener, at enhver Politimester bør føle, til, naar han forudsler, at der vil blive Tumult og Spektakel — ikke under Valghandlingen, thi jeg er enig i, at der maa Politiet ikke indblande sig — men efter at Valghandlingen var endt, da at sørge for at være tilstede, for at gjøre Sit for at opretholde Ordenen. Men han siger her: Vi maa takke Gud, at det løb saa fredelig af, som det gjorde. Naar der nu en halv Fjerdingvei udenfor Byen er 1000—1200 Mennesker samlede, som skulle marschere derind, og Politimesteren gaar forud, forlader Svermen, søger ind paa et offentligt Sted og sætter sig der, uagtet han har Følelsen af, at „vi maa takke

Gud for, at det gik saa fredeligt“, gjør han saa sin Pligt? Vi skulle virkelig ikke takke Politimesteren, fordi vi fik Leilighed til at takke Gud for, at der ikke skete noget Værr. Men saa er det, at han søger til: „Men det vil ikke vedblive, hvis det agitatoriske Parti stadig søger at ophidses Folket“; altsaa det, at vi kunne takke Gud, det vil ikke blive ved i Fremtiden, dersom det, han kalder det ophidsende Parti — hvad han naturligvis ikke vil indrømme gjælder om Folk fra hans Side, skjøndt man vistnok lige saa godt kan sige, at det er ham og hans Venner, der er det ophidsende Parti — vedbliver paa samme Maade som hidtil. Er der saa ikke Grund til at henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa, om han anser det for rigtigt, at ved kommende Valg, hvor det kan komme til at gaa værre til, end „vi nu maa takke Gud for, at det gik“, Politimesteren gaar hen og sætter sig paa et offentligt Sted og lader Folkesværmen tumle sig, som den vil, ikke paa et enkelt Sted, men paa alle Steder rundt om i Byen, hvor Behoerne nære samme politiske Anskuelse, saa man endog tilstaaer Modstandernes Vinduer med Snavs? Bør Politimesteren ikke være tilstede der? Det er altsaa dette, jeg ved denne Leilighed har villet henlede Justitsministerens Opmærksomhed paa; hvis Politimesteren ser Sagen rigtig, saa er det ikke sagt, at det gaar saa fredeligt næste Gang, og jeg har da villet bidrage Mit til, at, hvis Saadant skal ske, og Politimesterens Spaadom skal vise sig at gaa i Opfyldelse, han ikke en anden Gang skal gaa hen og sidde paa et Værtshus imedens.

Justitsministeren: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. N. Hansen) har oplyst os om, hvis vi ikke allerede i Forveien vidste det, at han i længere Tid har været i en polemisk Fejde med Politimesteren i Svendborg. Naar nu det ærede Medlem har anset det for at være rigtigt og passende at meddele forskellige Brudstykker af Polemiken mellem ham og hans Modstander her ved denne Leilighed, hvor hans politiske Modstander ikke er tilstede, er det naturligvis Noget, jeg ganske maa overlade til det ærede Medlem selv. Jeg for mit Vedkommende kan ikke føle mig opfordret til at faste mig ind i denne Polemik, som jeg betragter som væsentlig værende af privat Natur mellem det ærede Medlem og en af de mig undergivne Embedsmænd; i hvert Fald finder jeg mig ikke foranlediget til her at optræde paa Politimesterens Begne. Naar det ærede Medlem imidlertid ved denne Leilighed har fremhævet, hvilke nærgaaende Udtalelser han har brugt imod sin politiske Modstander, skal jeg i den Anledning bemærke, at jeg antager, at, naar den paagjældende Embedsmand ikke tidligere har gjort Skridt til at drage det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds til Ansvar for de af ham brugte Udtalelser, har det været